

ПРИКАЗКИ

ГЪЛЖЪ СПАСИТЕЛЪ

Един английски търговец вързати 14 годишна си сестъ да купи плодове от близкия магистрален чифлик в същата вечер, в който избухна гражданската война в Мароко.

До мезонето на мара тръбеше да се пъкна 5—6 километра. Момчето вървеше хана. Отъ дветъ страни на седлото висяха дветъ кошница, въ които щяха да турн фурни, портокали, банани и др.

При все че се носеше упорити слушове за начеване на военни действия, бащата смѣше за безопасно изпращането на сина си.

Наистина, момчето спина напредно до чифлика, старани се, накупн плодетѣ и си тргна обратно, безъ да му се случн нѣщо особено. Но сета, на връщане, го пресрѣщаша група турцици, които неспокойно се движеха насамъ-тамъгъль, крадѣща, несплулурара неизвестно. Явно бѣше, че вестта за войната ги бѣше хвърлила въ прескай възбуждане.

Най-първото намерение на мазритѣ бѣше да прогонатъ всички чужденци, та затова ги върнаха ванила момчето, отведоа го и го затвориха въ една крайна стѣна на най-близкото село. Беззащитното дете бѣше вързано въ торча. То трѣбваше да пренощува на голата земя.

Отвѣтъ го удуща минаваха гълти нѣже и жени.

Когато просѣкна, момчето помисла да приближи до прозорца, да го отвори и да се порадава на стѣнцето. То спрѣ при него и предположи го отвори.

Какъ лесново грѣеше стѣнцето и колко голѣмо бѣше сръбѣта на злоключеня младежъ! Той издѣгна очи и дълго се върѣ въ сѣферното небе на Мароко! Неожидано въ далечината се нѣрна

нѣкакво летно. Момчето се вгледа. И ясно развѣна една птица, която чертеше широки кръгове, стъркаше се и се дѣгаше. — дѣрѣше нѣсто дето да слезе.

Сърдцето на момчето припрепка. Следъ секунда то изпружи устин и истерни помыслително. Таа птица бѣше негово любовнѣ гълѣбъ.

Щомъ дому познатия звукъ, гълѣбъль като стрела полетѣ къмъ прозорца и нагна на протѣнатата рѣка на момчето.

— Сладкѣ, мила Пудна! — го гѣлѣше обрѣдвеннѣ конѣща... — Но какѣ е това не нѣкѣно розовото ти крило? А, нѣже хартна, и минава почарѣль!...

— „Сандѣи сина, нѣбърѣзѣ, ела си веднага презъ гълѣма, мазритѣ обѣщѣа война“... О, сѣкѣлата мама, та предполога, че гълѣба ще не заварн още въ чифлика.

— Нѣсонѣвана, обѣща мамо, и тѣкой Пудна, сѣка услуга ми правѣла!

Момчето все дѣстѣто, навади отъ дѣмба си моятѣ и нагнае по-долу:

„Задѣрѣванъ сътъ отъ мазритѣ въ с. Салавак, въ дѣсно на главната улица, въ най-последната стѣна. Тамъ да дойдѣ незабѣвано“.

Следъ това то спѣна лѣното, турн го подъ крилото на гълѣба, помисла го и го отидѣи като вѣтѣна съ рѣка.

Тогѣва то се обѣлѣна на прозорца и загледа съ погледъ гълѣба, дѣкѣто той гълѣше нѣжѣна. А после лѣти пакъ на голата земя. Стѣнцето зѣлѣа. Настѣли задѣрана и страшна съ неизвестността си нѣща.

До нѣкѣно оноло вратѣта на момчето нѣтъгѣка стѣлѣна на часовая, а презъ прозорца минаваха лица на лѣбогѣтѣи жени и деца.